

שנה מדמת

מגמות ונתונים על הפשיעה
בחברה הערבית בשנת 2024

اللجنة القطرية لرؤساء
السلطات المحلية العربية

מועדון האישי לחשי הפשיעה המקומיות הערביות
במסגרת הסדרה של כנסים של "מאבק בפשיעה ואלימות"

غرفة الطوارئ

מטה החירום

למאבק בפשיעה ואלימות

בשנה האחרונה חלה החרפה משמעותית במשבר הפשיעה בחברה הערבית.

המלחמה, שהשפיעה באופן עמוק על החברה כולה, העמיקה את המורכבות גם במשבר הפשיעה. בתוך המציאות הקשה הזו, מטה החירום למאבק בפשיעה ואלימות מציג בפניכם תמונה רחבה ומפורטת על היקף התופעה ומאפייניה.

חשוב להזכיר: מאחורי כל נתון יש סיפור חיים – אדם עם חלומות, משפחה ומעגלים שנפגעים באופן בלתי הפיך. הסיכום כולל פרק שמתמקד במציאות המספרית והסטטיסטית, פרק שמציג את המגמות המרכזיות שאפיינו את השנה, וכן התייחסות לנתונים ולמידע של גורמים ממשלתיים.

כל זאת, מתוך מטרה להציף את המצב המורכב, להאיר את ההקשרים הרחבים ולהוות בסיס לשיח משמעותי. מטרתנו היא לא רק להציג את המציאות כפי שהיא, אלא גם להניע שיח ציבורי ומקצועי שיביא לשינוי מהותי. אנו מאמינים כי באמצעות תיעוד, ניתוח ומיפוי המידע, נוכל לסייע בגיבוש פתרונות אפקטיביים ובחיזוק תחושת הביטחון של החברה הערבית בפרט ושל החברה הישראלית כולה.

צוות מטה החירום למאבק בפשיעה ואלימות
הוועד הארצי לראשי הרשויות המקומיות הערביות

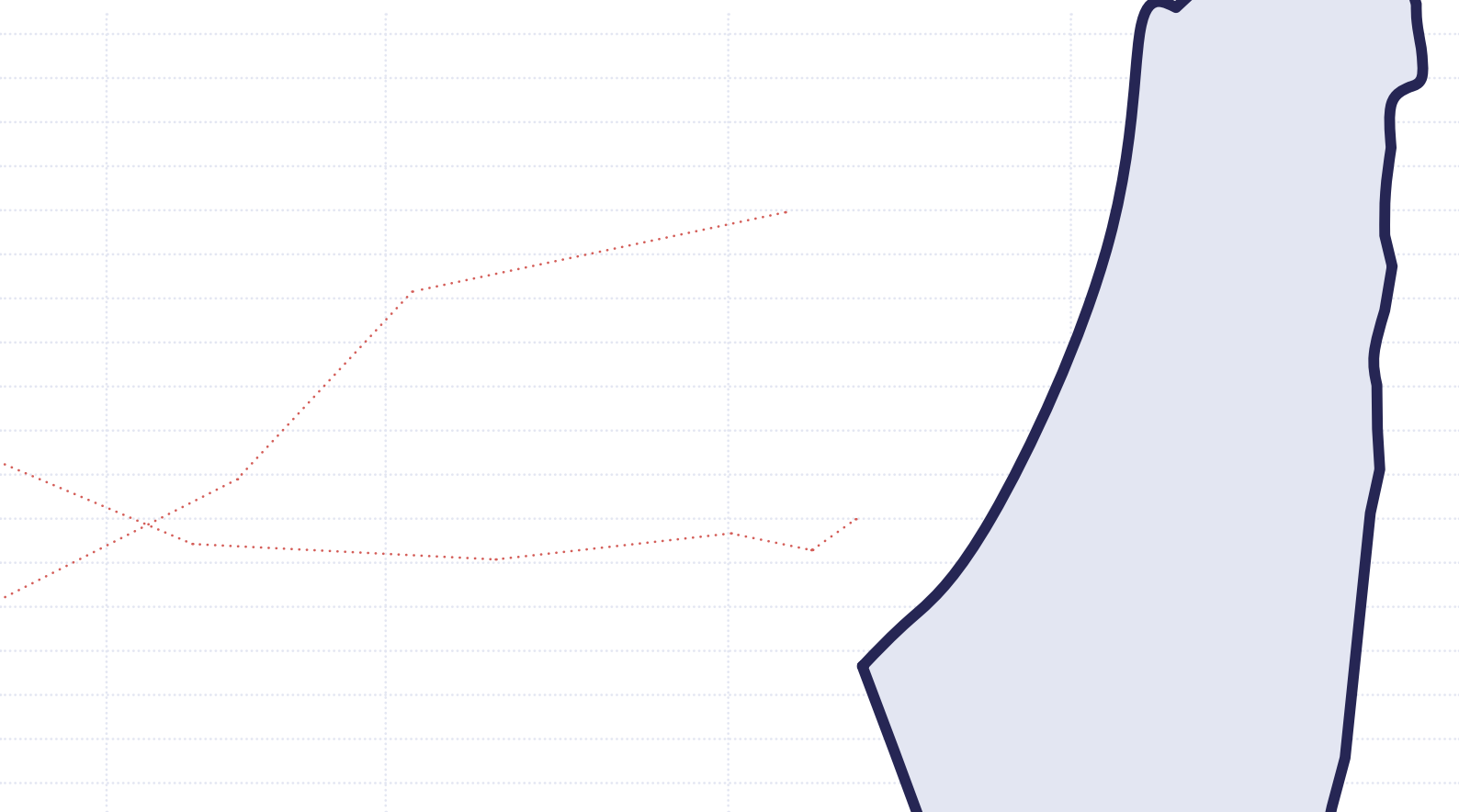

נתונים

היקף התופעה

בפרק זה אנו מציגים תמונה כמותית של מקרי הרצח והאלימות שפקדו את החברה הערבית בשנה האחרונה, במטרה להנגיש מידע מדויק ככל האפשר, אשר ישמש כבסיס להבנת היקף התופעה והשלכותיה, ולתכנון צעדים אפקטיביים למאבק בפשיעה ובאלימות.

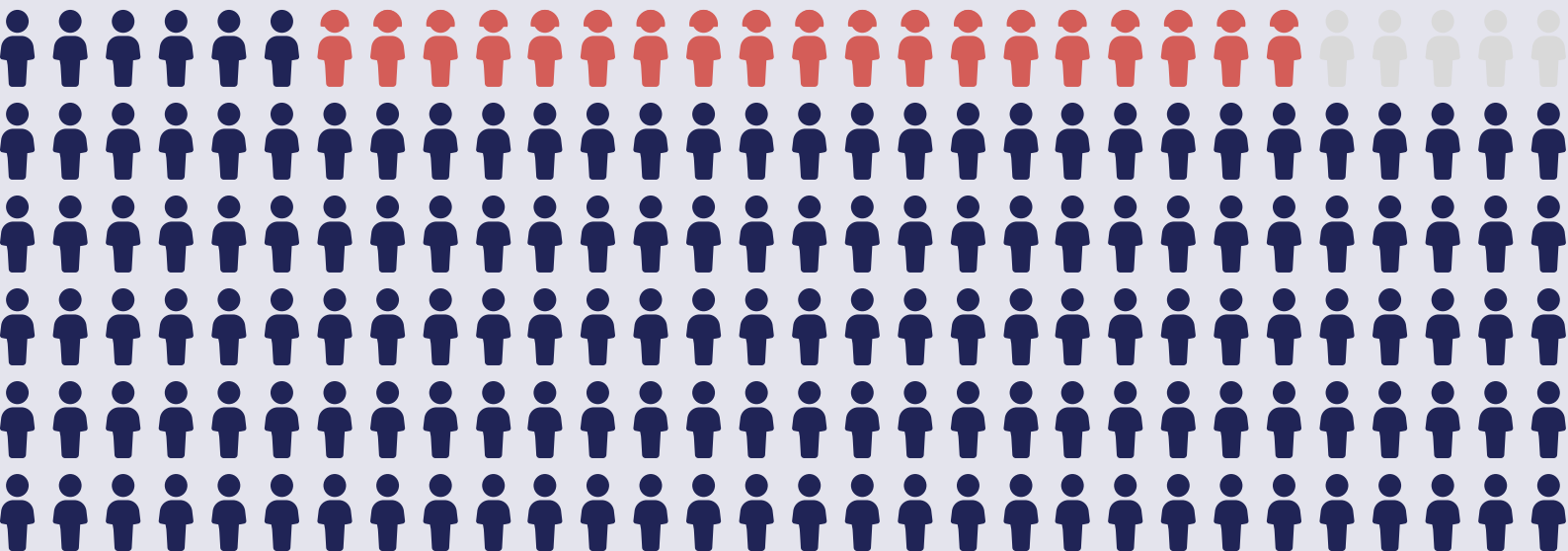

235

קורבנות

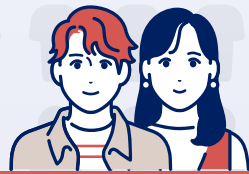

20 נשים

טווח גילאים

גילאי הנרצחים בחברה הערבית

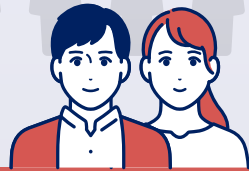
18-25

51

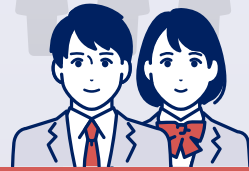
0-17

9

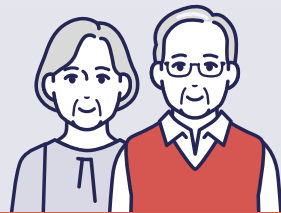
41-60

49

26-40

117

60+

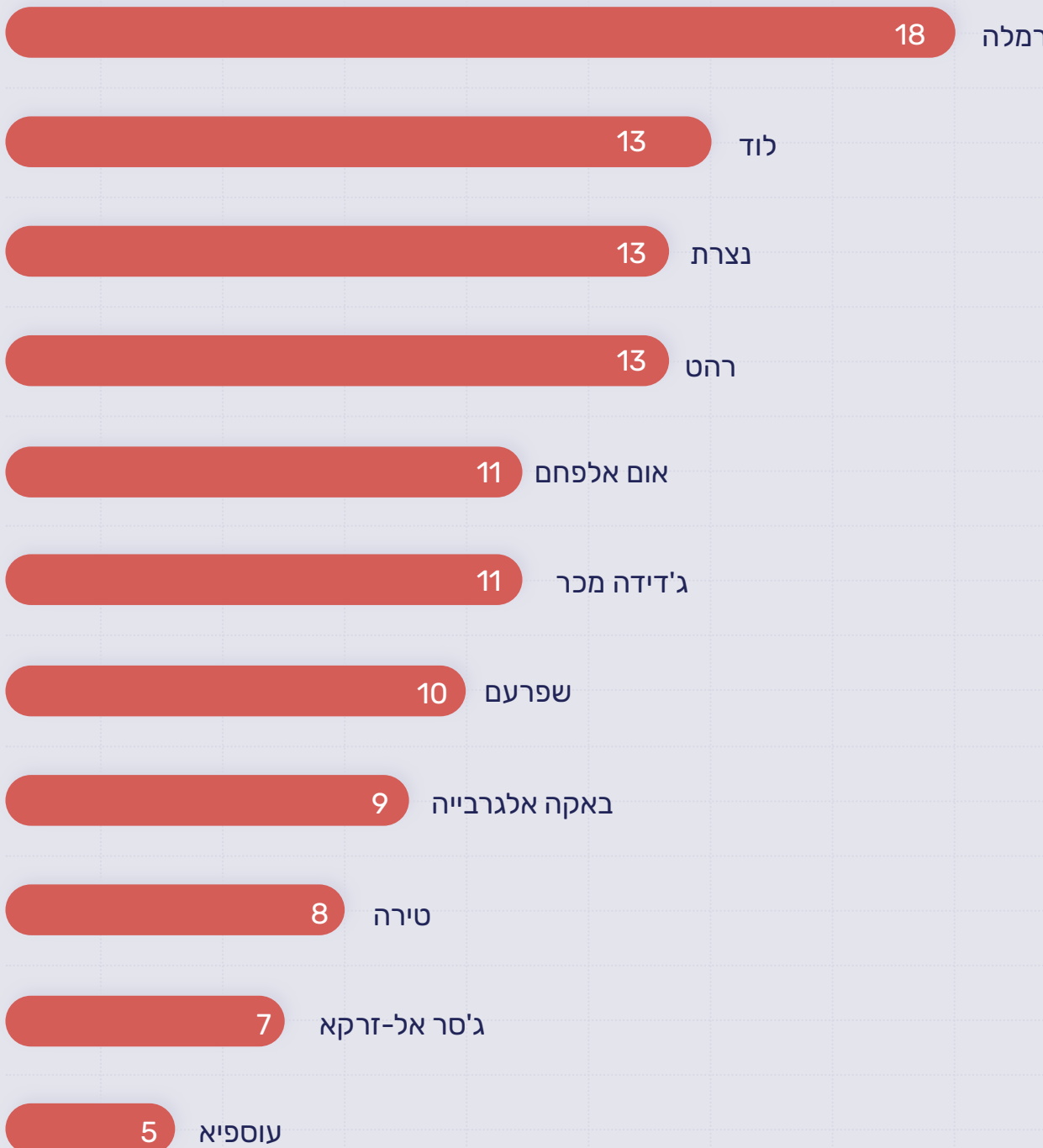
9

ערים אדומות

מספר הנרצחים ביישובים הערביים בישראל

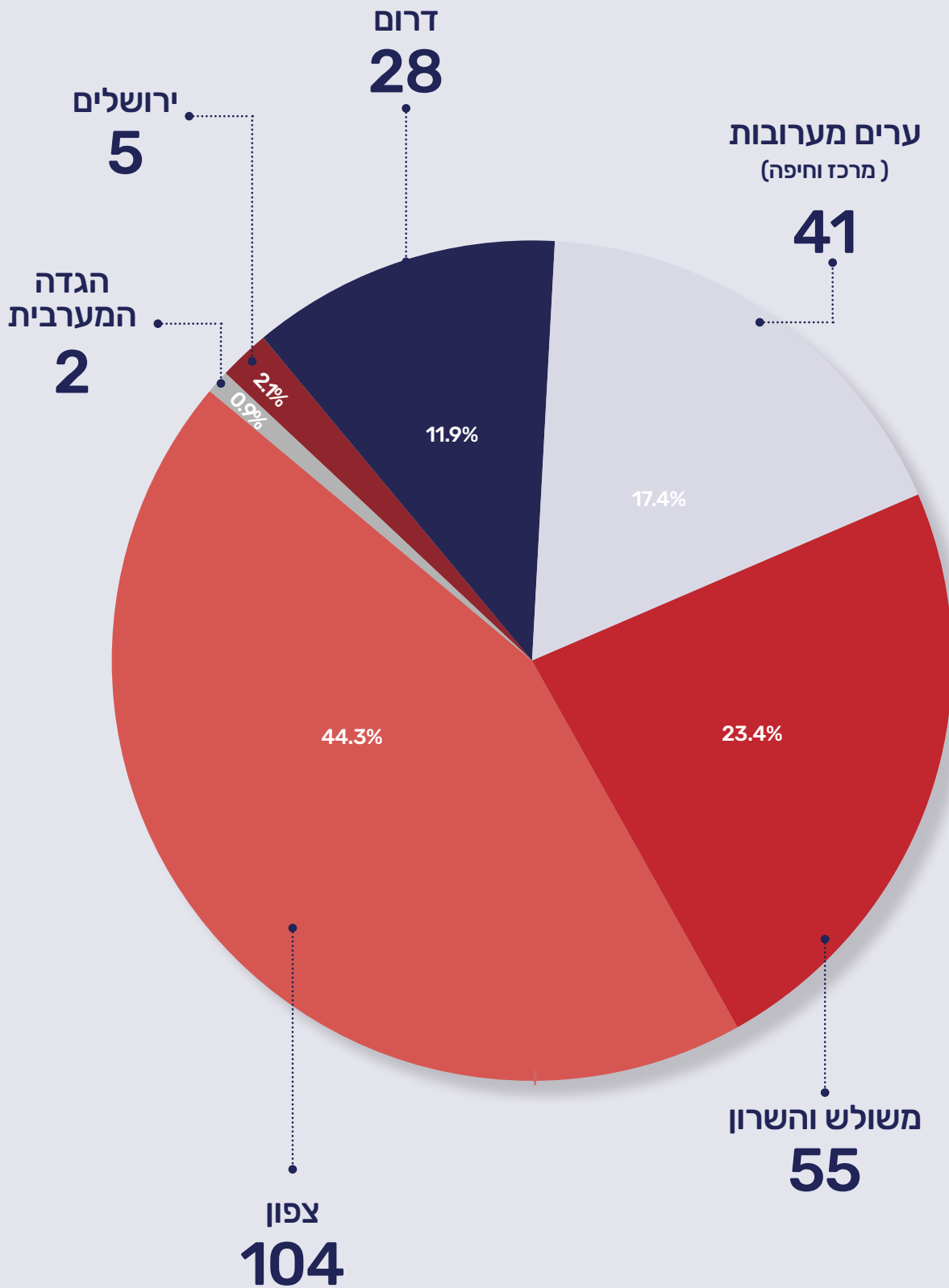
מספר נרצחים

ערים

אזורים גיאוגרפיים

מספר הנרצחים בחברה הערבית לפי אזורים

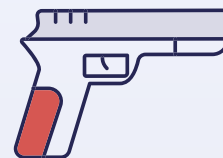

פילוח פעולות

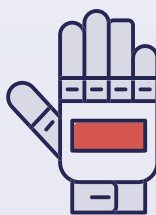
ואמצעי הרצח

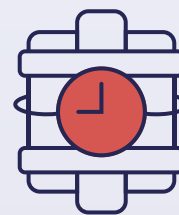
15
דקירה

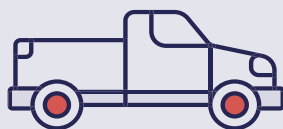
226
ירי ונשק חם

8
מכות / אלימות

12
פיצוץ רכב

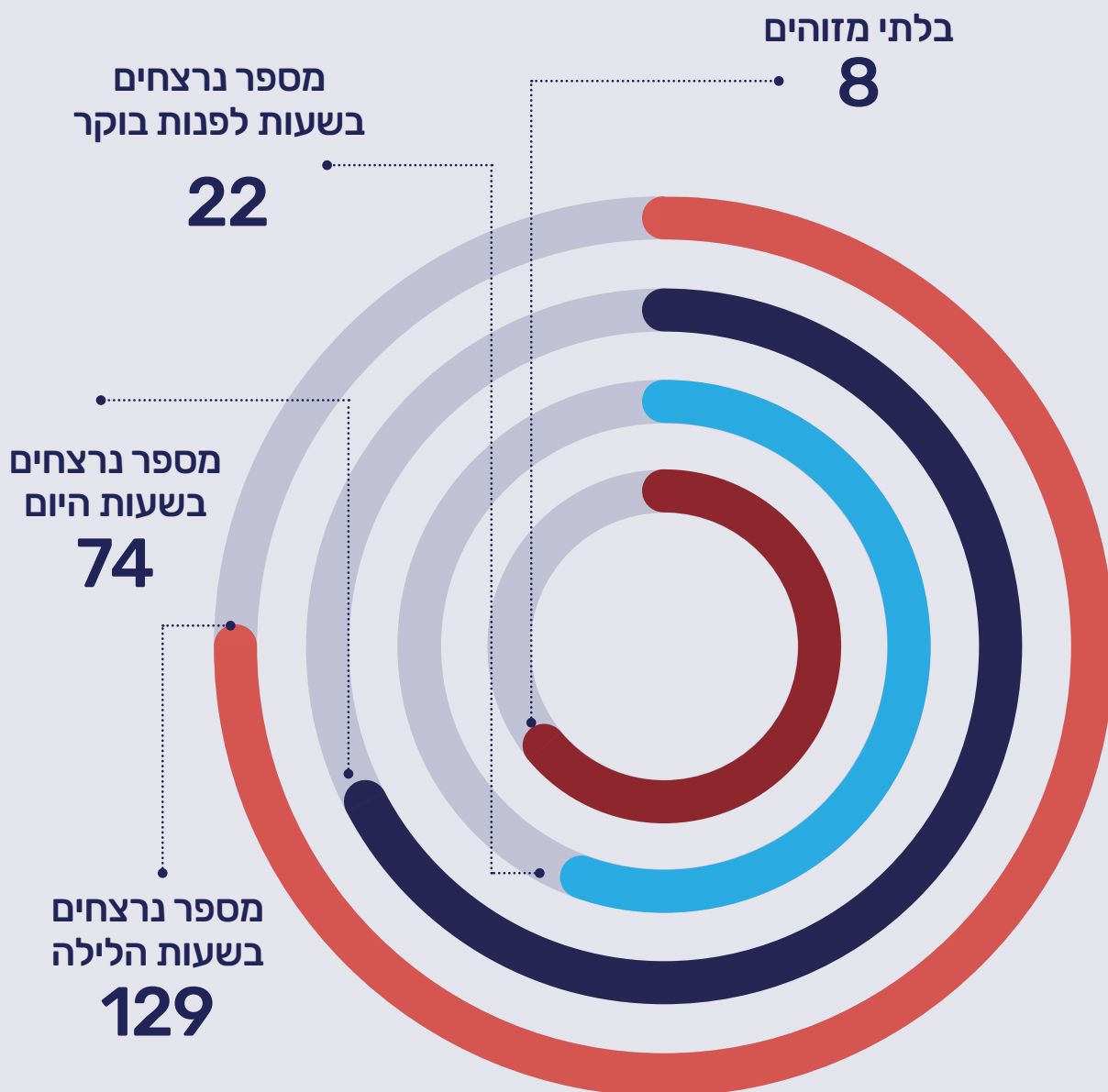
1
דריסה

3
שריפה

התפלגות מקרי הרצח

לפי שעות ביממה

התפלגות מקרי הרצח

לפי ימים בשבוע

מגמות

חלק זה נכתב ע"י דיאא חאג' יחיא ועו"ד ראויה חנדקלו

השנה בלטו מגמות מדאיגות בפשיעה ובאלימות המשפיעות באופן עמוק על החברה הערבית בפרט ועל החברה הישראלית בכלל. הפשיעה מאורגנת ממשיכה להתרחב ולשלוט במעגלי אלימות חמורים יותר, תוך חדירה למוקדי כוח והשפעה. תהליכים אלו פוגעים בביטחון האישי, מערערים את תפקוד המוסדות הציבוריים ומשבשים את המרקם החברתי.

לאחר הצגת הנתונים והמספרים בפרק הקודם, שהם לכשעצמם קשים וכואבים, חשוב להדגיש כי הם מהווים רק את קצה הקרחון. השנה זוהו מגמות נוספות, שלא תמיד מתועדות או מגובות בנתונים אמפיריים מלאים, אך נוכחותן מורגשת בשטח ומשפיעה על חיי היום-יום.

במטה החירום למאבק בפשיעה ואלימות פעלנו לאורך השנה להציף ולהעלות למודעות את המגמות הללו. כעת, יש לנו הזדמנות לתעד אותן, לחשוף את השלכותיהן ולשאוף למיפוי מעמיק ומדויק שלהן.

פרק זה נועד לשמש בסיס לדיון מעמיק ולתכנון צעדים אפקטיביים למאבק בפשיעה ולחיזוק תחושת הביטחון האישי.

הפשיעה המאורגנת

ואלימות כלפי נבחרי ציבור: מגמה מדאיגה ומסוכנת!

הפשיעה המאורגנת חורגת מזירת הפשיעה המסורתית ומנסה להשתלט על מוקדי כוח והשפעה במערכת הציבורית. אחד הביטויים הבולטים של מגמה זו הוא הפגיעה בנבחרי ציבור ובדרגים המקצועיים ברשויות המקומיות, שהפכו ליעד מרכזי לאימים, אלימות וניסיונות הפחדה.

בשנתיים האחרונות, ובמיוחד בסמוך למערכות הבחירות, נרשמה עלייה חדה במקרי אלימות כלפי מועמדים, נבחרי ציבור ומשרתי ציבור. מגמה זו המשיכה גם בשנת 2024, שבמהלכה התרחשו עשרות מקרים חמורים של אלימות, בהם:

ירי לעבר בתים של ראשי רשויות
כגון האירועים באום אל-פחם, זמר וטייבה.

ירי לעבר רכבי חברי מועצה ועובדי רשויות
ביישובים כמו בועינה, כפר יאסיף ורהט.

זריקת רימונים על בתיהם של ראשי רשויות
מקרים שאירעו בין היתר באום אל-פחם וטייבה.

ירי לעבר מבני מועצות מקומיות
לדוגמה בנצרת, רהט ואום אל-פחם.

הרשויות המקומיות, המהוות נדבך מרכזי בתפקוד השלטון המקומי, נתפסות כסמל שלטוני חשוב. אלימות המכוונת נגד נבחרי ציבור ומשרתי ציבור ברשויות אלה אינה רק איום אישי, אלא פגיעה חמורה בשלטון הדמוקרטי כולו.

הפשיעה המאורגנת

ואלימות כלפי נבחרי ציבור: מגמה מדאיגה ומסוכנת!

השלטון המקומי

מקרים של ירי לעבר בתיהם, רכביהם של נבחרי ציבור או משרדי הרשויות המקומיות הם ביטויים קיצוניים של התופעה, אך הם רק קצה הקרחון. הפגיעה בנבחרי ציבור ובדרגים מקצועיים נועדה לשתק את יכולתם לקבל החלטות.

האלימות המתמשכת יוצרת "תקרת פחד", שמרתיעה אוכלוסיות שלמות מלבחור במסלול של מנהיגות ציבורית. נשים וצעירים, הנמצאים לעיתים בעמדות פגיעות יותר, נרתעים במיוחד מהשתלבות בזירה הציבורית, בשל החשש מהאיומים, האלימות והלחצים החברתיים.

המצב מעמיק את אי-השוויון ומונע ממגזרים חשובים בחברה להשתלב במוקדי קבלת ההחלטות, מה שמחזק את שליטת גורמי הפשיעה ומחליש עוד יותר את יסודות השלטון המקומי והדמוקרטיה.

הגירה

הפשיעה הגואה בחברה הערבית מובילה לתופעות לוואי הרסניות, ובמרכזן תופעת ההגירה של יחידים ומשפחות, המבקשים מפלט מחיים של פחד, אלימות וחוסר ודאות. לצד זאת, תופעה זו פוגעת גם בחוסן החברתי, הכלכלי והתרבותי של החברה הערבית והישראלית כולה. ההגירה מתאפיינת בשלושה סוגים עיקריים:

הגירה של עבריינים: חיים חדשים לפעילות פלילית

עבריינים רבים מהחברה הערבית עוזבים את הארץ כדי להימלט מהסכנה לחייהם או מהעמדתם לדין. יעדיהם המועדפים הם דובאי, טורקיה ומרוקו.

- **דובאי:** מהווה מוקד משיכה לעבריינים הגדולים בשל חיי הפאר והאפשרויות להלבנת כספים דרך עסקים מפוקפקים. שם הם מצליחים לבסס רשתות קשרים חדשות תוך ניהול פעילות פלילית בינלאומית.
- **טורקיה ומרוקו:** מדינות אלו מאפשרות לעבריינים להשתלב במהירות בזכות השפה המשותפת והנוכחות הגדולה של קהילות ערביות, תוך ניצול גודלן של הערים הגדולות להסתרה ולהמשך פעילות פלילית.

1

הגירה של משפחות מאוימות: בריחה מאיומי חיים

משפחות רבות נאלצות לעזוב את בתיהן בשל איומים על חייהן, לעיתים כתוצאה מקשר עקיף לפשיעה. מדובר במשפחות שלא בהכרח מעורבות ישירות בפשיעה, אך נאלצות לשלם מחיר כבד:

- **בני משפחה שסומנו כמטרה:** במקרים רבים, סכסוך משפחתי, רצח או מעורבות של בן משפחה בפעילות פלילית גורמים לכך שהמשפחה כולה נתפסת כמטרה לנקמה.
- **מעורבות בשוק האפור:** משפחות שהסתבכו בחובות כלכליים לגורמים פליליים מוצאות עצמן תחת איום מתמשך.
- **מכירת רכוש למימון ההגירה:** משפחות אלו מוכרות את נכסיהן בארץ כדי לממן בריחה זמנית, לעיתים עם משאבים המאפשרים להן רק הישרדות בסיסית במקום חדש.

2

הגירה

הגירה של יחידים ומשפחות: בריחה מהמציאות

יחידים ומשפחות שאינם מעורבים או מאויימים ישירים בוחרים להגר כדי להימלט מהמציאות המדממת ביישובים הערביים. ההחלטה לעזוב נובעת מתסכול גובר מתחושת חוסר ביטחון, רצון להבטיח עתיד טוב יותר, ומהיעדר פתרונות ברמה המקומית והלאומית. מדובר בעיקר בהגירה של מעמד הביניים והאנשים ה"נורמטיביים" – אנשי מקצוע, יזמים, אנשי אקדמיה ומשפחות "נורמטיביות". תופעה זו גורמת לפגיעה קשה להון האנושי והחברתי בחברה הערבית.

3

דפוס פשיעה והסלמה

כחלק מהמאבק בין ארגוני הפשיעה, ניכר כי הארגונים נוקטים בשיטות אלימות יותר ויותר בתקופה האחרונה שהפכו למזוהות עם מה שנראה במלחמות הקרטלים בדרום אמריקה.

בעבר, היו מקומות בחברה הערבית שנחשבו בטוחים – כגון בתים פרטיים, בתי קפה ורחובות שקטים – אך בשנתיים האחרונות ישנם דפוסים של אלימות שנראים כמעט כמו מציאות מלחמתית, בהם עבריינים חוטפים את הקורבנות מבתיהם או מרחובות העיר, מוציאים אותם להורג ומשחיתים את גופותיהם. ישנם מקרים חמורים במיוחד בהם חמושים נכנסים לבתים ורוצחים משפחות שלמות, תופעה שהפכה לנפוצה יותר במהלך השנה האחרונה. לא פעם ציינו גורמים במשטרה, אלימות כזו היתה נדירה לפני מספר שנים, אולם כעת מדובר בתופעה מתמשכת ומתרחקת.

המציאות החדשה שבה נאלצים להתמודד עם האלימות היא לא רק תוצאה של הסלמת האכזריות, אלא גם תוצאה של שיפור ברמת התחכום והארגון של ארגוני הפשיעה. לדוגמה, ברצח של אזרח ממגאר שנחטף ב-12 ביוני ונרצח, הרוצחים לא השאירו אחריהם שום ראיות. בנוסף לכך, הם שטפו את ראשו הערוף של הקורבן בחומר ניקוי במטרה להעלים את הדנ"א שלהם.

מבחינת השיטות בהן משתמשים ארגוני הפשיעה, ישנה הערכה כי במקרים רבים, חטיפות ורציחות נעשות על ידי שכירי חרב חיצוניים. למעשה, העבריינים פונים לאנשים שאין להם ברירה אלא להיענות להוראות, מאחר שסירוב עלול להוביל לסיכון חיים.

את השיטות האכזריות הללו ניתן להסביר בחשש המתמיד של ארגוני הפשע לאבד את הטריטוריה שבשליטתם. תחושת הסיכון גוברת, והם נוקטים באלימות אכזרית יותר ויותר, במטרה להרתיע את יריביהם ולהעביר להם מסר של שליטה. ארגוני הפשיעה מחריפים את רמות האלימות והאכזריות, תוך שימוש בעינויים ופגיעות קשות.

התנהלות זו מפיצה פחד שמשחק את האזרחים, פוגע בכלכלה, מקשה על אכיפת החוק ומחזק את תחושת חוסר האונים בחברה. הקצנה זו יוצרת מעגל שבו ארגונים מתחרים בהעלאת רמת האלימות, מה שמוביל לשינוי נורמות ולהפחתת רגישות לאכזריות, הן בקרב העבריינים והן בחברה כולה.

רעיון

מספר הנשים הערביות שנרצחו עד כה עומד על 20, אך נתון זה רחוק מלשקף את המציאות הקשה והמדממת שבה חיות נשים רבות תחת צלה של הפשיעה הגואה. בשנים האחרונות ניכרת עלייה במעורבות נשים בפשיעה, לצד ניצולן השיטתי על ידי ארגוני פשיעה. תופעה זו מתרחבת על רקע התפשטות הנשק הבלתי חוקי והעמקת שליטת הארגונים בחיי החברה, מה שמציב את הנשים בעמדת סיכון כפולה: הן כקורבנות ישירים של הפשיעה והן כמי שנאלצות להשתלב במעגליה מתוך כפייה או אילוץ. נשים רבות נפגעות מהפשיעה הגואה בדרכים שונות:

אובדן קרובים:

נשים מאבדות את יקיריהן – אחים, בני זוג, אבות או בנים – כתוצאה מאלימות, סכסוכים בין ארגוני פשיעה או שימוש בנשק חם. האובדן מטלטל את חייהן האישיים ומטיל עליהן, לעיתים קרובות, את האחריות להיות המובילות או המפרנסות היחידות במשפחתן, ללא כלים או תמיכה מספקת. ניצול על ידי ארגוני הפשיעה:

מעורבות כפויה

חלקן נאלצות להשתתף בפעולות מסוכנות עבור הארגונים, כתוצאה מלחץ, איומים או פחד מתמיד.

ניצול מיני ואלימות פיזית

נשים רבות נגררות למעגלי הזנות, סחר בנשים או פעילות עבריינית, תוך שימוש באיומים, כפייה ואלימות קשה.

ניצול כלכלי

נשים מגויסות לתפקידי הברחות סמים, הלבנת הון או נשיאת נשק, מתוך תפיסה שהן פחות חשודות.

רעיון

מעבר לפגיעה הישירה, ארגוני הפשיעה משתלטים על תחומים כמו סכסוכי ירושה, מזונות וגירושין בחברה, ומשמשים כבוררים פסאודו-שיפוטניים. נשים רבות מוצאות את עצמן חסרות אונים מול החלטות שמוכתבות על ידי הארגונים, מתוך פחד מאלימות או סנקציות עליהן ועל בני משפחותיהן. מצב זה מביא נשים לוותר על זכויותיהן הבסיסיות או להימנע מלעמוד על שלהן.

התפשטות הנשק והאלימות מגבירים את **רמת האכזריות** בחייהן של הנשים. בין אם הן קורבנות לאלימות במשפחה ובין אם הן מעורבות, בעל כורחן, בפעילות פלילית, הנשים נאלצות להתמודד עם מציאות קשה שבה הן סובלות מכל כיוון. המצב הזה יוצר מעגל מתמשך של אלימות, פחד וניצול, שבו נשים מאבדות את קרוביהן, מתמודדות עם סיכונים גוברים ולעיתים נאלצות לשאת לבד בנטל החיים. זוהי מציאות חברתית שדורשת שינוי מערכתי ושימת דגש על הגנה, תמיכה ושיקום לנשים החיות בצל הפשיעה.

נשק מתקדם

לאחר ה-7 באוקטובר התגלה מקור נוסף ומדאיג לזליגת נשק בכלל ונשק מתקדם כמו טילים ורימונים תקיניים בפרט לחברה הערבית. מדובר בנשק שננטש בשדה הקרב בדרום בעקבות הלחימה, בין אם מדובר בנשק צבאי ובין אם בנשק של חמושים שחדרו מעזה. מדובר במאות כלי נשק שנשארו בשטח ללא השגחה או איסוף, בשל הבלבול שנוצר בעקבות הפלישה מעזה, שנמשך יותר מחודש, וכן בשל התמקדות הכוחות בלחימה בתוך עזה שהפכה את הטיפול בנושא למשני. דיווחים משטרתיים חשפו כי כלי נשק שמקורם בשדות הקרב בדרום נמצאו ברשות אזרחים, ערבים ויהודים כאחד, לעיתים משויכים לארגוני פשיעה משני צידי המפה. אחת הפרשות הבולטות הייתה מעורבותם של "חיילי מילואים" בלבוש צבאי, שנכנסו לאזור המסיבה לאחר ה-7 באוקטובר ובזזו כמויות גדולות של נשק. הם זוהו כחברים בארגון פשיעה ידוע בדרום.

נשק מתקדם

ציר נוסף של זליגת נשק הוא הברחת נשק מתוך שדה הקרב בעזה. חיילי מילואים נתפסו מבריחים נשק, בין אם מדובר בנשק צבאי ובין אם בנשק של אנשי חמאס. תופעה זו מהווה אתגר משמעותי לחברה הערבית, שמשמשת כיעד מרכזי לנשק הזה משתי סיבות עיקריות:

1. קושי למכור נשק בחברה היהודית - פיקוח הדוק יותר על נשק לא חוקי, לצד תחושת אחריות ואכפתיות כלפי הנושא, מקשה על הפצתו.

2. ביקוש גבוה בחברה הערבית - בחברה הערבית, שבה החיים מתנהלים ללא שלטון חוק אפקטיבי, קיים ביקוש גובר לנשק בלתי חוקי. הביקוש נובע מתחושת חוסר הביטחון ומהפשיעה הגואה.

בנוסף, העובדה שאזרחים ערבים כמעט ואינם מקבלים רישיונות נשק מעלה את ערך הנשק הבלתי חוקי והופכת אותו לכלכלה משגשגת.

הסיכון המשמעותי נובע מהעובדה שבסיסי צה"ל הפכו פרוצים לאחר ה-7 באוקטובר, דבר שאיפשר זליגה לא רק של נשק אוטומטי, אלא גם של מטעני חבלה, חומרי נפץ וטילי כתף. מצב זה מדגיש את הצורך בטיפול מערכתי ומיידי בזליגת הנשק למניעת התדרדרות נוספת.

סיכונים

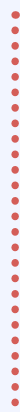
המספרים והמגמות העולים מתוך דו"ח זה מציירים תמונה עגומה וקשה במיוחד. אף על פי שמספר מקרי הרצח דומה לזה של השנה הקודמת, הנתונים הללו חושפים רק חלק קטן מהמציאות המורכבת. צורות הפשיעה השתנו והתעצמו, והחיים בחברה הערבית הפכו למסוכנים וקשים עוד יותר. מאחורי כל מספר עומדים אנשים שאיבדו את חייהם, משפחות שהתפרקו וקהילות שלמות המתמודדות עם ההשלכות.

על פי ניתוח מגמות פשיעה לפי מחוזות שמקורם בדו"ח הפשיעה של המשרד לביטחון לאומי, קיימת מגמה של עלייה בכלל המחוזות (צפון, דרום, חוף ומחוז ש"י) בשנים 2023 ו-2024. מניתוח של הנתונים הרבעוניים עולה כי מחוז חוף מוביל במספר האירועים הממוצע לאורך התקופה הנבדקת, עם כ-20 אירועים ברבעון. אחריו ניצב מחוז צפון עם ממוצע של כ-17 אירועים ברבעון, ומחוז דרום עם כ-15 אירועים ברבעון.

מחקר שפרסם מטה החירום למאבק בפשיעה ואלימות, שבחן את עמדות החברה הערבית כלפי הפשיעה והאלימות, חושף את עומק המשבר.

87% מהחברה הערבית מכירים אדם שנפגע או נרצח מאלימות או פשיעה. 82% אינם מרגישים בטוחים להסתובב ביישוביהם. 80% אינם חשים בטוחים לפנות למשטרה. נתונים אלו משקפים לא רק את תחושת האיום הקיומי, אלא גם את אובדן האמון הכללי במערכות שאמורות להגן על האזרחים. תחושת חוסר הביטחון היא תוצאה ישירה של המציאות שבה נשק בלתי חוקי זמין בכל פינה וארגוני פשיעה פועלים באין מפריע.

למרות מציאות קשה זו, המשרד לביטחון לאומי והמשטרה עוסקים יותר בהצהרות ופחות במעשים. כך, על אף הזינוק במספר הנרצחים, היעלמות תחושת הביטחון, חוסר האמון במערכות אכיפת החוק, בוחרים במשרד לביטחון לאומי להשתמש בנתונים מעוותים כדי להציג הצלחות בטיפול בפשיעה, ובפרט בתפיסות אמצעי לחימה בלתי חוקיים (אמל"ח). כך, כאשר המשטרה בוחרת להציג את הצלחותיה בתפיסת אמל"ח, היא מחביאה את העובדה ש- **94% מכלל אירועי תפיסות האמל"ח נרשמו במחוז ש"י - בו ככל הנראה מתמקדת רוב פעילות המשרד לביטחון לאומי**. באזור הזה, אין נוכחות של ערבים אזרחי המדינה, דבר החושף את סדר העדיפויות המעוות של המשרד: להגן את מתנחלים מפני ערבים, במציאות פוליטית של שליטה אזרחית וצבאית.

כך גם, בניתוח מגמות הפשיעה לפי מחוזות, ניכר כי מתחילת שנת 2023 מחוז ש"י עבר מהיותו המחוז עם מספר האירועים הרבעוני הנמוך ביותר לאחד המחוזות עם מספר האירועים הגבוה ביותר, תוך הצגת העלייה התלולה ביותר מבין כל המחוזות הנבדקים.

דבר זה מעיד על הכנסת שיקולים פוליטיים אל תוך מערכת המשרד והמשטרה. שילוב אירועי אלימות ותפיסות אמל"ח במחוז ש"י עם המגמות הכלליות בתוך גבולות מדינת ישראל, יוצר הטיה בניתוח המציאות ובניתוח פעילות המשרד לביטחון לאומי. מציאות החיים בתוך מחוז ש"י שונה מהמציאות בתוך יישובי החברה הערבית, ומושפעת מהמציאות הפוליטית והביטחונית. ריכוז "הישגי" המשרד לביטחון לאומי במחוז זה בלבד, מעיד על הכישלון המוחלט והעיוורון של המשרד ביחס לנתוני האלימות והפשיעה ביישובים הערביים.

נתון כואב נוסף הוא ששיעור פענוח מקרי הרצח בחברה הערבית עומד

על כמעט 15% בלבד, כאשר 85% מהתיקים נותרים ללא מענה עבור

משפחות הקורבנות. מדובר בכישלון כפול. חוסר צדק מוחלט מצד

המערכת והעמקת תחושת חוסר האונים. המסר שמועבר הוא ברור. דמם של אזרחי החברה הערבית הפקר, והמערכת אינה מספקת להם את ההגנה שמגיעה לכל אזרח במדינה.

מעבר לנתונים היבשים, הפשיעה אינה רק בעיה של מספרים. מדובר באובדן של תחושת ביטחון בסיסית, בפירוק החברה ובחיים שנפגעים מדי יום. יתרה מכך, היעדר איסוף נתונים מסודר ופרסומם על ידי הרשויות מעביר מסר חד משמעי: החברה הערבית אינה עומדת בראש סדר העדיפויות הלאומי.

דו"ח זה לא רק מציף את הנתונים הקשים מהשטח, אלא גם חושף את הפער הגדול באיסוף ושיתוף נתונים בין הרשויות. האתגר המרכזי הוא לבסס שיטתיות באיסוף נתונים, תוך שמירה על שקיפות ושיתוף פעולה, כדי ליצור תמונה מדויקת ומלאה שתשמש בסיס למאבק אפקטיבי בפשיעה. ללא שיפור בתחום זה, הפערים ימשיכו להתרחב, ותופעות האלימות והפשיעה יעמיקו את אחיזתן.

اللجنة القطرية لرؤساء
السلطات المحلية العربية

הוועד הלאומי לראשי הרשויות המקומיות הערביות
THE NATIONAL COMMITTEE FOR HEADS OF ARAB LOCAL AUTHORITIES

غرفة الطوارئ מטה החירום

لمواجهة الجريمة والعنف
למאבק בפשיעה ואלימות

תעקבו אחרינו

בפייסבוק

באינסטגרם